

Књига пророка Данила — Осамдесет број##

Крај и почетак визија: последња отворена визија Елен Вајт 1884. године и њен значај

Jeff Pippenger
2024-02-13

Године 1884, Елен Вајт је имала своје последње отворено виђење. Дато јој је у Портланду, Орегон. Њено прво отворено виђење дато јој је 1844. године, у Портланду, Мејн. Исус увек крај нечега приказује почетком нечега.

„Недуго после истека времена, 1844. године, беше ми дато моје прво виђење. Посећивала сам госпођу Хејнс у Портланду, драгу сестру у Христу, чије је срце било сједињено с мојим; нас пет, све жене, клечале смо тихо при породичном олтару. Док смо се молиле, сила Божја сиђе на мене онако како је никада пре нисам осетила.

„Чинило ми се да сам била окружена светлошћу и да сам се уздизала све више и више са земље. Окренула сам се да потражим адвентни народ у свету, али га нисам могла наћи, када ми један глас рече: ‘Погледај поново, и погледај мало више.’ На то подигох очи и видех праву и уску стазу, уздигнуту високо изнад света. Том стазом је адвентни народ путовао ка граду који се налазио на даљем крају стазе. Иза њих, на почетку стазе, била је постављена сјајна светлост, за коју ми анђео рече да је ‘поноћни поклич’. [ВИДИ МАТЕЈ 25:6.] Та светлост је обасјавала читаву стазу и давала светлост њиховим ногама, да не би посрнули.

„Ако су држали своје очи упрте у Исуса, који је био управо пред њима, водећи их ка граду, били су безбедни. Али ускоро су се неки уморили и рекли да је град још веома далеко и да су очекивали да ће већ раније ући у њега. Тада би их Исус охрабрио подижући своју славну десну руку, и из Његове руке излазила је светлост која се таласала над адвентним скупом, и они су узвикивали: ‘Алилуја!’ Други су непромишљено порицали светлост иза себе и говорили да није Бог био тај који их је довео тако далеко. Светлост иза њих угасила се, остављајући њихове ноге у потпуној тами, и они су посртали, изгубили из вида знак и Исуса, и пали са стазе доле у мрачни и зли свет испод.“ Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

У шестотомној биографији Елен Вајт, коју је написао њен унук Артур Л. Вајт, он бележи изјаву коју је Џон Лафборо изнео на заседању Генералне конференције 1893. године.

„Лафборо је, држећи говор на заседању Генералне конференције девет година касније, изјавио: „Видео сам сестру Вајт у визији око педесет пута. Први пут је то било пре око четрдесет година.... Њена последња јавна визија била је 1884. године, на камп-скупу у Портланду, Орегон.“ Ellen White Biography, volume 3, 256.

Она је и после 1884. године требало да има снове и виђења, али су се виђења која су се збивала јавно окончала тачно четрдесет година након што су отпочела, а и почетна и

завршна отворена виђења догодила су се у градовима по имену Портланд. Први град био је на источној обали Сједињених Америчких Држава, а последњи на западној обали. Неки би можда желели да тврде да та чињеница не значи ништа више од људске случајности, а други би могли тврдити да је сврха отворених виђења била испуњена, те их је Господ окончао после четрдесет година.

Стварни разлог лежи у све већој непослушности и побуни против дара пророштва који је био дат милеритском покрету.

„Пошто сам дошла у Оукланд, била сам притиснута осећањем стања ствари у Батл Крику, а ја, слаба, немоћна да вам помогнем. Знала сам да је квасац неверовања на делу. Они који су занемаривали јасне налоге Божје Речи занемаривали су и сведочанства која су их подстицала да обрате пажњу на ту Реч. Док сам прошле зиме боравила у Хилдсбургу, много сам се молила и била оптерећена тескобом и жалошћу. Али Господ је у једном тренутку, док сам била у молитви, разагнао таму, и велика светлост испунила је собу. Анђео Божји био је крај мене, и чинило ми се да сам у Батл Крику. Била сам у вашим саветовањима; чула сам изговорене речи, видела сам и чула ствари за које, ако би Бог хтео, желела бих да могу заувек бити избрисане из мога сећања. Моја душа била је тако рањена да нисам знала шта да чиним нити шта да кажем. Неке ствари не могу споменути. Било ми је заповеђено да никоме не дајем на знање ово, јер је још много тога требало да се развије.”

„Речено ми је да саберем светлост која ми је била дата и да пустим да њени зраци засјају пред Божјим народом. То сам чинила у чланцима у новинама. Устајала сам у три сата скоро сваког јутра месецима и сабирала различите ставке написане пошто су ми дата последња два сведочанства у Батл Крику. Изнела сам ове ствари у писаном облику и журно их послала вама; али сам пропустила да о себи поведем дужну бригу, и последица је била та да сам клонула под теретом; моји списи нису сви били довршени да би стигли до вас на Генералној конференцији.”

„Поново, док сам била у молитви, Господ се открио. Још једном сам била у Батл Крику. Била сам у многим кућама и слушала ваше речи око ваших столова. Појединости сада немам слободе да изнесем. Надам се да никада нећу бити позвана да их поменем. Имала сам и неколико веома упечатљивих снова.

„Који ћете глас признати као Божји глас? Какву силу Господ има у приправности да исправи ваше заблуде и покаже вам ваш пут онаквим какав јесте? Какву силу да делује у цркви? Ако одбијате да верујете док не буде отклоњена свака сенка неизвесности и свака могућност сумње, никада нећете веровати. Сумња која захтева савршено знање никада се неће предати вери. Вера почива на доказу, а не на показивању. Господ захтева од нас да слушамо глас дужности, када нас свуда око нас други гласови подстичу да кренемо супротним путем. Од нас се тражи озбиљна пажња да бисмо разликовали глас који говори од Бога. Морамо се одупрети склоности и победити је, и послушати глас савести без преговарања или компромиса, да њени подстицаји не би престали, а воља и нагон преузели власт. Реч Господња долази свима нама који се нисмо одупрли Његовом Духу тиме што смо одлучили да не чујемо и не послушамо. Тај глас се чује у опоменама,

у саветима, у укорима. То је Господња порука светлости Његовом народу. Ако будемо чекали гласније позиве или боље прилике, светлост може бити повучена, а ми остављени у тами.” Testimonies, volume 5, 68.

Сестра Вајт је указала да, уколико би се испољила трајна побуна против њене службе као пророчице, „светлост може бити повучена, и“ лаодикијски адвентизам био би „остављен у тами“. Године 1915. светлост је била повучена. Бог је био и јесте потпуно кадар да подигне пророка или пророчицу кад год то изабере да учини. Он је подигао Јелисеја да следи Илију, али после 1915. није био подигнут ниједан живи пророк, јер је Господ „повукао светлост“.

Када је реч о сновима и виђењима Сестре Вајт, постојала су три раздобља. Прво раздобље од четрдесет година, у којем су се виђења догађала јавно, у сврхе које су биле повезане са утврђивањем дара у уму оних који су присуствовали када су се виђења догађала. Затим су, од 1884. до њене смрти 1915. године, давана виђења и снови који су и даље били за изграђивање Божјег народа, али су били давани у приватности. Треће раздобље отпочело је 1915. године и пружио доказ да се лаодикејски адвентизам налазио у тами отпадништва.

Древни Израилљ представља савремени Израилљ, и у раздобљу потпуно развијене побуне, коју су представљали Илије и његова два сина, Офни и Финес, „не беше јавног виђења“. Разлог за то била је њихова тешка непослушност и побуна. Бог се не мења.

„Још једно упозорење требало је да буде упућено дому Илијевом. Бог није могао да општи са првосвештеником и његовим синовима; њихови греси, као густ облак, заклонили су присуство Његовог Светога Духа. Али усред зла дете Самуило остало је верно Небу, и порука осуде дому Илијевом била је Самуилов позив као пророка Свевишњега.

„Реч Господња беше ретка у оне дане; није било отвореног виђења. И догоди се у то време, кад Илије беше легао на своје место, а очи му почеше слабити, те не могаше видети; и пре него што се угаси светиљка Божја у храму Господњем, где беше ковчег Божји, и Самуило беше легао да спава, Господ позва Самуила.“ Сматрајући да је глас Илијев, дете пожури к постељи свештениковој, говорећи: „Ево ме, јер си ме звао.“ Одговор беше: „Нисам те звао, сине мој; иди опет и лези.“ Три пута Самуило би позван, и три пута одговори на исти начин. Тада се Илије увери да је тајанствени позив био глас Божји. Господ је мимоишао Свога изабраног слугу, човека седе косе, да би говорио с дететом. То је само по себи било горко, али заслужено, укорење Илију и дому његову.“ Патријарси и пророци, 581.

У отпадништву Илијевог дома није било отвореног виђења, јер је Реч Господња у оне дане била „ретка“. Јеврејска реч преведена као „драгоцена“ значи „ретка“. Од 1844. до 1884. године постојала су „отворена виђења“, дата лаодикијском адвентизму. То је најпре било утврђено у историји филаделфијског милеритског покрета, а 1856. године почело је да се препознаје да је филаделфијски покрет прешао у лаодикијски покрет, али су се отворена виђења наставила, јер је Бог дуготрпељив и милостив.

Затим је 1863. године отпочела побуна против темељних истина, али су се „отворене визије“ наставиле све до 1884. године. Тада је наступила промена. У осмом поглављу Језекиља, четири гадости су приказане као оне које се по својој природи све више појачавају. Година 1884. представља близак завршетак прве генерације и почетак друге генерације. Адвентистичка историја бележи да су 1881, а затим поново 1882. године, наступила два значајна пораста у побуни.

Године 1881, председник Генералне конференције (George Butler) написао је и објавио низ чланака у Review and Herald, у којима је тврдио да су неки делови Библије надахнутији од других делова, а до закључка својих чланака заправо је означио и неке делове Библије који нису били надахнути. Потом је 1882. године Uriah Smith, вођа издавачког дела, а у то време и вођа образовног рада, почео да учи да су, када су Сестри Вајт биле показане будуће најаве или света историја прошлости, њене речи биле надахнуте; али је тврдио да је, када је указивала на личне недостатке чланова цркве, то било једноставно њено људско мишљење.

Године 1881. Сотона је, посредством председника цркве, повео отворени напад на ауторитет Библије краља Дџејмса, а затим је следеће године вођа образовног и издавачког рада повео сличан напад на ауторитет Духа пророштва. Од 1884. сведочанство гласи да у тим данима није било отвореног виђења. Од 1863. до 1881. побуна је узнатрпала тако да је обухватила Библију и Дух пророштва, те више није само представљала одбацивање темеља.

Четири гадости које су представљене у осмом поглављу Језекиља извршавају старешине, што представља вођство Јерусалима, које је започело као законити црквени ентитет као лаодикијски адвентизам 1863. године. У том тренутку у Review and Herald објављен је један чланак, чије ауторство неки историчари приписују Џејмсу Вајту, премда сама документација о том чланку заправо више указује на Урају Смита као стварног аутора. Било како било, проклетство против поновног зидања Јерихона јасно се испунило на Џејмсу Вајту, а Ураја Смит био је човек који је начинио фалсификовану карту из 1863. До 1881. године председник Генералне конференције објављивао је чланке у Review and Herald који су заступали ставове против пуне власти Библије, а затим је наредне године Ураја Смит започео напад против ауторитета Духа пророштва.

Древни људи, који су требало да буду чувари, повели су отворени напад који је започео нападом на темељне истине представљене у Милеровом сну и приказане на две Авакумове плоче. Одатле су почели да нападају два сведока — Библију и Дух пророштва. У истом временском раздобљу (ране 1880-те), вођа здравственог дела, Џон Х. Келог, почео је да уводи спиритизам пантеизма у вођство цркве. Године 1881. Џејмс Вајт је починуо, а сестра Вајт налазила се усред све већег отпадништва вођства образовне, здравствене и политичке структуре цркве.

Порука која је стигла 1856. године, а која је представљала појачану светлост о „седам времена“, као и поруку Лаодикији, била је одбачена, и Господ је намеравао да понови управо ту поруку на Генералној конференцији у Миннеаполису 1888. године, кроз поруку коју су изнели старешине Џоунс и Вагонер. Њихова порука није била нова порука, и када је

сестра Вајт упутила реч онима који су се опирали њиховој поруци, она је указала да су побуњеници веровали да њихово противљење поруци Џоунса и Вагонера представља њихову дужност да бране старе међаше, који су уједно и стари темељи. Њихова побуна је открила да до 1888. године више нису разумевали шта су темељи, а то је да темељне истине представљају Христову праведност. У контексту међаша и правила Вилијама Милера, она је изјавила:

„Треба сами за себе да знамо шта сачињава хришћанство, шта је истина, шта је вера коју смо примили, шта су библијска правила — правила која су нам дата од највишег ауторитета. Има много оних који верују без разлога на коме би засновали своју веру, без довољног доказа у погледу истине те ствари. Ако се изнесе нека мисао која се слаже с њиховим унапред створеним мишљењима, они су сасвим спремни да је прихвате. Они не закључују од узрока ка последици, њихова вера нема истински темељ, и у време кушње увидеће да су зидали на песку.“

„Онај ко почива задовољан својим садашњим несавршеним познавањем Светога писма, сматрајући то довољним за своје спасење, почива у погубној обмани. Многи нису потпуно опремљени библијским доказима, да би могли разазнати заблуду и осудити све предање и сујеверје које је подметнуто као истина. Сотона је у богослужење Богу унео своје сопствене замисли, да би покварио једноставност Христовог јеванђеља. Велики број оних који тврде да верују садашњу истину, не зна шта сачињава веру која је једном предана светима — Христос у вама, нада славе. Они мисле да бране старе међаше, али су млаки и равнодушни. Они не знају шта значи уткати у своје искуство и поседовати стварну врлину љубави и вере. Они нису марљиви проучаваоци Библије, него су лењи и непажљиви. Када се појаве разлике у мишљењу о појединим одломцима Светога писма, они који нису проучавали са циљем и нису утврђени у ономе што верују, опадају од истине. Треба да на све утиснемо неопходност да марљиво истражују божанску истину, како би знали да знају шта је истина. Неки полажу право на велико знање и осећају се задовољнима својим стањем, иако немају више ревности за дело, нити жарке љубави према Богу и према душама за које је Христос умро, него да Бога никада нису ни познали. Они не читају Библију [да би] присвојили срж и тучину својим сопственим душама. Они не осећају да је то Божји глас који њима говори. Али, ако бисмо разумели пут спасења, ако бисмо видели зраке Сунца правде, морамо проучавати Свето писмо са циљем, јер обећања и пророчанства Библије просипају јасне зраке славе на божански план испуњења, које узвишене истине нису јасно схваћене.” The 1888 Materials, 403.

Ова изјава потиче из њеног сведочанства из периода 1888. године, и она указује да побуњеници граде темељ на песку, иако то не знају. Она каже: „Велики број оних који тврде да верују садашњу истину, не зна шта сачињава веру која је једанпут предата светима — Христос у вама, нада славе. Они мисле да бране старе међаше, али су млаки и равнодушни.” Она их препознаје као оне који су још увек у лаодикијском стању, јер су „млаки”. И она поистовећује „веру која је једанпут предата светима — Христос у вама, наду славе”. Христос је Стена векова, и као Стена векова, Он представља драгуље из Милеровог сна.

„Дато је упозорење: Ништа се не сме допустити да уђе што би узнемирило темељ вере на којем градимо још од времена када је вест дошла 1842, 1843. и 1844. године. Ја сам била у овој висти, и од тада стојим пред светом, верна светлости коју нам је Бог дао. Ми не намеравамо да склонимо своје ноге са платформе на коју су биле постављене док смо из дана у дан тражили Господа усрдном молитвом, тражећи светлост. Мислите ли да бих се могла одрећи светлости коју ми је Бог дао? Она треба да буде као Стена векова. Она ме је водила откако ми је дата.“ *Review and Herald*, April 14, 1903.

Она указује на важну стварност побуњеника, који су били Језекиљеви древни људи, када каже: „Они не расуђују од узрока ка последици.” Зли не могу или неће да расуђују од узрока ка последици. Последица заседања Генералне конференције 1888. године била је толико побуњеничка да је сестра Вајт одлучила да оде, али јој је њен анђеоски водич заповедио да мора остати и забележити упоредну историју побуне Кореја, Датана и Авирона. Побуна древних људи била је последица, а узрок је био одбацивање лаодикејске поруке која је стигла са увећаном светлошћу о „седам времена” 1856. године, а затим прерасла у побуну против темеља 1863. године, што је потом довело до напада најпре на Библију, а затим на Дух пророштва, заједно са увођењем Келоговог спиритизма.

Наравно, историчари древних људи кроз историју затрпавали су истине повезане с побуном смећем, предањима, обичајима и баснословним измишљотинама, јер они који учествују у тој врсти побуне увек настоје да сакрију доказе.

Тешко онима који дубоко настоје да сакрију свој савет од Господа, чија су дела у тами, и који говоре: Ко нас види? и ко нас познаје? Исаија 25:19.

Људи којима се Исаија обраћа у овом стиху јесу они које он означава као „подсмевачке људе који владају овим народом у Јерусалиму“, и то су исти они древни људи који је требало да буду чувари народа у осмом поглављу Језекиља. У Језекиљевом сведочанству, код друге гадости, која означава друго поколење адвентизма, они одговарају на питања која постављају Исаијини подсмевачи: „јер говоре: Господ нас не види; Господ је оставио земљу“ (Језекиљ 8:12).

Изречено је „тешко“ над оним историјским ревизионистима који настоје да прикрију истину о побуну која је довела до 1888. године и која се у њој одиграла.

Наставићемо ово проучавање у наредном чланку.

„Морам вам говорити у вези са скуповима у Минеаполису. У једном тренутку одлучила сам да напустим скуп, јер сам видела и осетила снажан дух противљења који је преовладавао. Ни за један тренутак нисам могла признати дух који је деловао владајућом силом на брата Морисона и брата Николу. Ни за један тренутак не могу довести у питање каквога сте духа били. Свакако, то није био Дух Божји, и да не бисте наставили у овој обмани, сада вам пишем.”

„Ноћ након што сам одлучила да више не останем у Минеаполису, у сну или ноћном виђењу — не могу поуздано рећи шта је од тога било — особа високог, достојанственог

изгледа донела ми је поруку и открила ми да је Божја воља да останем на месту своје дужности, и да ће ми сам Бог бити помоћник и крепити ме да говорим речи које ми Он буде дао. Рекао је: „За ово дело Господ те је подигао. Његове вечне руке су под тобом. На овом састанку биће донете одлуке за живот или за смрт; не да би ико морао да пропадне, него ће духовна охолост и самопоуздање затворити врата, тако да Исус и сила Његовог Светога Духа неће бити примљени. Они ће имати још једну прилику да буду ослобођени обмане, и да се покају, исповеде своје грехе, и дођу Христу и обратe се, да би их Он исцелио.“

„Он рече: ‘Пођи за мном.’ Пођох за својим водичем, и он ме одведе до различитих кућа у којима су браћа имала своје домове, и рече: ‘Чуј речи које се овде говоре, јер су оне записане у књизи записа, и ове речи имаће осуђујућу силу над свима који узимају учешћа у овом делу које није по духу мудрости одозго, него по духу који не силази одозго, него је одоздо.’”

„Слушала сам речи изговорене које би требало да постиде свакога ко их је изговорио. Саркастичне примедбе преношене су од једнога к другоме, исмевајући своју браћу А. Т. Jones-а, Е. J. Waggoner-а и Willie C. White-а, као и мене саму. О мом положају и мом делу слободно су расправљали они који је требало да буду заузети делом понижавања својих душа пред Богом и довођења сопствених срца у ред. Као да је постојала извесна опчињеност у размишљању о умишљеним неправдама и о изјавама произашлим из маште у вези са својом браћом и њиховим делом, које нису имале никаквог основа у истини, те у сумњању и у говорењу и писању огорчених ствари као последици скептицизма, преиспитивања и неверовања.“

„Рече мој водич: ‘Ово је у књигама записано против Исуса Христа. Овај дух не може бити у складу са Духом Христовим, Духом истине. Они су опијени духом противљења и не знају ништа више од пијанца који дух управља њиховим речима или њиховим поступцима. Овај грех је на нарочит начин увреда Богу. Овај дух нимало више не личи на Дух истине и праведности него дух који је покретао Јевреје да склопе савез ради сумњања, критиковања и уходења Христа, Откупитеља света.’

„Мој ми је Водич рекао да је постојао сведок безхристосног разговора, светинског разговора који је показивао дух који је подстицао те речи. Када су улазили у своје собе, зли анђели су улазили с њима, јер су затворили врата Духу Христовом и нису хтели да слушају Његов глас. Није било понижења душе пред Богом. Глас молитве ретко се чуо, али су критицизам и преувеличане изјаве и претпоставке и нагађања и завист и љубомора и зло подозрење и лажно оптуживање били уобичајени. Да су им очи биле отворене, видели би оно што би их узнемирило, ликовање злих анђела. И видели би такође и Стражара који је чуо сваку реч и забележио те речи у књигама небеским.“

„Тада ми је било саопштено да би у то време било узалудно доносити било какву одлуку у погледу ставова о доктринарним тачкама, у погледу тога шта је истина, или очекивати икакав дух непристрасног истраживања, јер је била створена завера да се не допусти никаква промена у идејама ни о једној тачки или ставу који су прихватили, ништа више него што су то допуштали Јевреји. Мој Водич ми је казао много тога о чему немам

слободу да пишем. Нашла сам себе како седим у постељи у духу жалости и тескобе, а такође и у духу чврсте одлучности да останем на свом месту дужности до завршетка скупа, а затим да сачекам упутства Духа Божјег који ће ми казати како да поступим и који пут да следим.” The 1888 Materials, 277, 278.